

Első számú közellenség

Barabás Tamás NÉPSZAVA

Horváth Gyula volt az első színész nálunk, aki szakállt növesztett. Szörzete minden szerzői fohásznak és rendezői instrukciónak évtizedekig ellenállt. Most végre leborotválta, mert megérkezett a méltó szerep. A legújabb Parabolában öt percig, s persze csupasz állal, *Sztálint* játszhatta! S hogy milyen volt ez a Parabola? Nehéz jelzöt találni rá, minősítésére elég annyi: mint az eddigiek, amióta szélsőjobb szellemiség hatja át. S hogy egy cseppet jobb-e, vagy picivel még elborzasztóbb az eddigieknél, azt csak célfotó tudná eldönteni.

Első számú közellenséggé most **Eörsi Istvánt** léptették elő. Kéjjel szavalták Sztálinhoz írt versét, bár ezt a ballépését a költő mindig bevallotta. Hogy hány évre csukták börtönbe Sztálin utódai, azt a Parabola elfelejtette megemlíteni. Teljesebbé és érdekesebbé tette volna a képet, ha *Csoóri Sándor* hasonló szellemiségű, *Rákosihoz* írt versét is felidézik, amelyet ez a költő soha sem emleget. Ott legalább a börtön sem hiányott volna minthogy Csoórit egyetlen percre sem csukták le az elmúlt korszakban. Erről aztán eszembe jut hajdan volt barátom s kedvenc filozófusom, *Királyhegyi Pál*, a kitűnő humorista első számú axiómája: „*Van nálad papír és ceruza? Akkor írd fel: az élet alapja az igazságtalanság!*”